

Het Magische Instituut voor Wanorde en Onrust

Het Magische Instituut voor Wanorde en Onrust

R.W. Tristan

Schrijver: R.W. Tristan
Coverontwerp: Brave New Books
ISBN: 9789402173024
© R.W. Tristan

1. De Vreemde Reiziger

De ijsplaneet Lirdeon is geen fijne plaats. Het is namelijk een ijsplaneet. Als je er niet doodvriest of in een hevige sneeuwstorm terecht komt, en daarna doodvriest, dan word je wel diep depressief van enkel het feit dat je er bent. Toch was Lirdeon in de tijd dat ons verhaal zich afspeelt niet geheel onbewoond – in het noorden bevond zich een klein koninkrijk van mensen, en nog verder in het noorden was er het Miraswoud, met levensvormen anders dan mensen.

Het kleine koninkrijk heette simpelweg "Het Koninkrijk", want het was immers het enige dat er was. Hun beschaving kon nog het beste middeleeuws genoemd worden, om in Aardse termen te spreken. En laten we dat maar doen, want daar komen de meeste lezers van dit verhaal immers vandaan.

Ons verhaal begint met twee zielige inwoners van het land: een twaalfjarig meisje en haar beste vriend, een dikkie elfje. Ze waren zielig omdat ze heel, heel ver van hun land vandaan waren, en omdat ze zich op het moment in het midden van een ontzettend hevige sneeuwstorm bevonden. Ze hadden zich verscholen achter een kleine rots, of misschien kon het beter een grote steen genoemd worden, en ze hadden er nog relatief geluk mee gehad - het was de enige mogelijkheid tot beschutting die ze in kilometers waren tegengekomen, en ze zagen hem net toen de sneeuwstorm was begonnen. De twee waren al weken onderweg, en al die tijd hadden ze niets anders gezien dan een eindeloos landschap van sneeuw en ijs. Hun kleding, die gemaakt was van wolvenvacht, leek iedere dag minder effectief te worden in het buiten houden van de kou.

Het meisje en de elf zaten dicht tegen elkaar aan gekropen, hun hoofden van de ijzige buitenwereld afgekeerd. Als Runnet, zoals de naam van de elf klonk, er niet geweest was, dan was de kou het meisje allang fataal geworden. Maar Runnet

was er wel, en hij deed zijn uiterste best hen met zijn magische krachten warm te houden. Het ging hem echter moeilijk af - zijn kracht was beperkt en de storm vroeg ook van hem een tol. Hij werd steeds zwakker.

'Ik houd dit niet lang meer vol, prinses,' fluisterde hij tegen het meisje. Zelfs dat koste moeite. 'Het spijt me, het spijt me zo ontzettend.'

Het meisje, dat onder Lirdeanen ook wel bekend stond als hun toekomstige koningin, drukte haar hoofd nog dichter tegen dat van haar vriend aan. 'Het is niet erg, Runnet,' fluisterde ze terug, en ze gaf hem zachtjes een kus op zijn voorhoofd. 'Je hebt alles gedaan wat je kon. Je bent de beste vriend die een prinses zich maar kan-' Er kwam abrupt een einde aan haar zin.

'Lilly?' Runnet ging met zijn hoofd naar achteren om het gezicht van het meisje te kunnen zien. Even was hij bang dat ze buiten bewustzijn was geraakt, maar dat was niet het geval. Nee, in plaats daarvan keek ze verbaasd. Hoogst verbaasd. En na dagenlang lopen over een eindeloze sneeuwvlakte zijn er veel emoties om te voelen, maar verbazing is daar niet een van.

Lilly streek haar lange, bruine haar uit haar gezicht, en met zo dicht mogelijk geknepen ogen tuurde ze naar iets achter Runnet. 'Dat... dat kan niet...'

'Wat is er?' vroeg de elf. Hij wilde zich het liefst niet omdraaien - alles om maar energie te sparen. 'Wat zie je?'

Lilly schudde zachtjes haar hoofd. 'Ik, eh... ik...'

'Ja?'

'Ik zie een jongen.'

'...Wat?'

Nu draaide Runnet zich wel om, en toen hij zag wat de prinses zag, verscheen er ook op zijn gezicht grote verbazing. Daar, in de verte, liep inderdaad een jongen. Runnet kon hem niet heel duidelijk zien, maar hij was aan de dunne kant en hij leek een stukje ouder dan Lilly. Zijn donkerblonde haar was

gestyled op een manier die het elfje nog nooit gezien had – met haargel. De jongen wandelde dwars door de sneeuwstorm heen, en het leek hem totaal niet te deren. Sterker nog, hij leek er zelfs van te genieten. Met een verwonderde glimlach op zijn gezicht keek hij in het rond, af en toe een slok nemend van de vanillemilkshake in zijn hand. Wat een vreemde drankjeskeuze is voor op een ijsplaneet, trouwens. Maar de jongen vond het duidelijk erg lekker, want na de slok keek hij met lichte verbazing naar de plastic beker, en zijn glimlach werd nog groter.

'Wat heeft hij in zijn hand?' vroeg Lilly, die natuurlijk helemaal niet wist wat een vanillemilkshake was. Ze kon nog steeds niet geloven wat ze zag.

'Een soort... vreemde beker, of zo?' speculeerde Runnet. 'En dit komt misschien bot over, maar waarom is hij nog geen gruwelijke dood gestorven? Hij loopt rond in een hevige sneeuwstorm, en ook nog eens in kleding die véél te dun lijkt. Wat *is* dat eigenlijk voor kleding?'

Een Aardbewoner had kunnen zien dat het een zwartgrijs designpak was.

'Ik denk dat je hem dat zo zelf kunt vragen,' zei Lilly. De jongen had hen namelijk gezien. Hij zwaaide naar ze, nam een flinke slok van zijn milkshake, en begon op hen af te rennen.

Het eerste instinct van zowel de prinses als Runnet was om te maken dat ze wegkwamen. Buiten de grenzen van het koninkrijk was niemand te vertrouwen. Er gingen verhalen rond over de sneeuwvlaktes. Verhalen over kwade geesten en verschrikkelijke monsters en nog veel meer afschuwelijke, kwaadaardige dingen. Van kwaadaardige vanillemilkshakes hadden ze nog nooit gehoord, maar je wist maar nooit.

Het lukte hen echter niet om op te staan. Ze waren te zwak. En zelfs al was het gelukt, dan waren ze binnen een mum van tijd dood geweest. Ze moesten wel blijven zitten, terwijl de vreemdeling steeds dichterbij kwam.

'Ik kan die gast niet bevechten,' zei Runnet paniekerig. 'Mocht dat nodig zijn. Mijn magie is bijna op!'

'Nou,' zei de prinses. 'Laten we dan maar hopen dat dat niet hoeft...' En toen, nog verbaasder dan eerst: 'Zie je dat?!'

Runnet zag direct wat ze bedoelde. Er was nóg iets raars aan de hand met de jongen. Of tenminste, met de paar meter om hem heen. Daar viel namelijk geen sneeuw. Overall was de sneeuwstorm volop aan de gang, behalve in dat specifieke stuk. Daarom kon hij dus dwars door de storm heenlopen.

Hij kwam snel dichterbij. Runnet en Lilly bereidden zich voor op het ergste: dat hij ze zou aanvallen en doden en daarna op zou eten, want vond maar eens goed voedsel hier in de buurt. De prinses klampte zich stevig aan haar vriend vast. Als ze zou sterven, dan stierf ze in ieder geval samen met hem.

Toen stond hij voor hen. Nu konden ze hem pas goed bekijken: hij was een jaar of zeventien, zag er beter verzorgd uit dan de koning van Het Koninkrijk zelf, en iets in zijn ogen verklapte direct dat er iets speciaals aan hem was. Het waren de ogen van een wijze. Vlak onder die immense wijsheid, echter, zat de vriendelijkste en puurste glimlach die de de twee Lirdeanen ooit hadden gezien.

De vreemde jongen ging op zijn hurken zitten, en zijn blik flitste van Runnet naar Lilly en weer terug. 'Hoi,' zei hij. 'Ik ben Aiden.' Hij stak de milkshake naar hen uit. 'Ook een slok?'

Vijf minuten later zaten de reizigers rondom een kampvuur. In het midden van een sneeuwstorm. Het was namelijk geen echt kampvuur, maar een special effect.

'Oh, dit ding kan alles!' had Aiden gezegd toen hij zijn smartphone aan de twee had laten zien. Ze dachten aanvankelijk dat het een magisch voorwerp was, maar dat was natuurlijk niet het geval. Hij ging verder: 'Een onzichtbaar krachtveld produceren dat je beschermt in een sneeuwstorm, een holografisch kampvuur neerzetten dat echte warmte

afgeeft, uiterst comfortabele stoeltjes tevoorschijn toveren... en echt héérlijke drankjes maken. Die milkshake! Mijn hemel, niet normaal. Maar ik snap jullie keuze, hoor.' Hij knikte naar de drankjes in de handen van Lilly en Runnet. Zij hadden gekozen voor warme chocolademelk.

'Ik weet niet wat chocolademelk is,' zei Runnet, terwijl hij ontzettend luid met zijn tong smakte om zoveel mogelijk van de smaak mee te krijgen. Het klonk vreselijk onaangenaam. 'Maar het is het lekkerste wat ik ooit geproefd heb.'

Aiden gaf hem een knipoog. Toen keek hij naar Lilly, die naast het magische wezen zat en stilletjes aan het opwarmen was. Dat ging bij haar een stuk minder snel dan bij wezens als Runnet. Hij lachte haar toe. 'En jij? Vind jij de chocolademelk lekker?'

Ze knikte zachtjes en verlegen. Runnet sloeg een arm om haar heen. 'Ze heeft het heel zwaar gehad,' zei hij. 'We hadden het niet overleefd als jij er niet was geweest. Ongelofelijk bedankt, Aiden. En, belangrijker: bedankt dat je me kennis hebt laten maken met deze... chocolademelk. Nu ik dit geproefd heb, kan ik gewoon die sneeuwstorm weer in en vredig sterven.'

Aiden moest lachen. 'Oh, geen dank! Natuurlijk hielp ik jullie! Maar als ik vragen mag... wat doen jullie hier eigenlijk, in *the middle of nowhere*? Elke vorm van beschaving is een hele, hele eind weg.'

'Dat kunnen we beter aan jou vragen!' zei Runnet. 'Hoe kom jij hier in godsnaam, met je... hoe noemde je het? Geen magie, maar... technologie? Wat dat dan ook mag zijn. Je hoort niet bij de Lirdeaanse volken die ik ken, in ieder geval.'

Aiden grijnsde. Hij mocht Runnet wel. 'Goed punt,' zei hij. 'Ik ben gewoon een reiziger. Ik reis, bezoek nieuwe plaatsen. Vind ik het heerlijkste wat er is.'

'Oké...' Ondanks de hulp die de man hen geboden had, was Runnet nog steeds voorzichtig en argwanend. 'Klinkt leuk. Waar kom je dan vandaan?'

'Ik kom van een andere planeet.'

'...Wat?'

Aiden greep met zijn handen in de vlammen van het kampvuur en tikte een enkele keer op het scherm van zijn mobieltje, waar de hologram vandaan kwam. Het vuur verdween, en ervoor in de plaats kwamen dingen die Runnet en Lilly behoorlijk schokten. Zoiets hadden ze nog nooit gezien.

Er verschenen beelden van andere werelden. Ze wisten wel dat er meerdere werelden waren, plaatsen zoals die van hun maar dan anders, maar het enige wat zij kenden waren sneeuw en ijs en primitieve gebouwen. Wat ze nu zagen... Plaatjes van gigantische steden, van onderwaterrijken, van gigantische paleizen die in de lucht zweefden. Beelden van woestijnen en prachtige bergen en jungles, van Hollandse polders tot Times Square in New York. Er kwamen mensachtige wezens voorbij, maar ook een miljoen verschillende dieren en de meest diverse magische levensvormen. De twee Lirdeanen wisten niet wat ze zagen.

'Andere werelden,' bevestigde Aiden. 'Ik kom van een planeet genaamd de Aarde, maar er zijn er duizenden. Duizenden planeten zoals die van jullie en van mij, en ik heb er al een hele hoop bezocht.' De beelden verdwenen weer. Lilly en Runnet keken hem met grote ogen aan. Ze waren stomverbaasd.

'Dat... dat was prachtig,' fluisterde Lilly. 'Van het meeste weet ik niet wát het was, maar het was prachtig...'

Aiden pakte zijn mobieltje op. 'Dat is misschien wel de meest geweldige functie van allemaal: de teleportatie-app. Die gebruik ik om naar al die werelden te reizen.'

Runnet boog naar voren om het nog eens goed te kunnen zien. 'Cool. Maar ook gevaarlijk, als er iets mee gebeurt. Het is zeker onbreekbaar of zo?'

Aiden gooide het dingetje in de lucht en ving hem behendig weer op. 'Zeker niet! Daarom is het cruciaal dat er voorzichtig mee wordt omgegaan.' Hij gooide de mobiel

nogmaals omhoog. 'Als er iets mee gebeurt, dan zit ik hier voor eeuwig en altijd vast. En dat wil ik absoluut niet.'

Het ging over hun eigen planeet, maar Lilly en Runnet waren het totaal met hem eens.

'Maar goed...' De smartphone werd weer neergelegd. 'Ik ben hier niet zonder reden naar toe gekomen. Ik ben hier eigenlijk om de Hoofdstad van het Koninkrijk te zien. Met een beetje geluk kan ik zelfs een kijkje nemen in het paleis! Ik zou dolgraag de koning ontmoeten.'

Lilly en Runnet moesten hun best doen hun schrik te verbergen. De prinses keek haar vriend nerveus aan. Hij ving haar blik op. 'Koning?' probeerde Runnet zo nonchalant mogelijk te zeggen. Het was het beste om hun echte identiteiten geheim te houden, ook al zei deze jongen van een andere wereld te zijn.

Aiden knikte enthousiast. 'Ja! En de prins. Of was het een prinses? Nee, volgens mij was het een prins. Die kennen jullie toch wel? Aan jullie vermogen in volzinnen te praten is te merken dat jullie uit het Koninkrijk komen. Wat ons trouwens brengt op wie jullie zijn, en wat jullie hier doen!'

Runnet en Lilly keken elkaar zenuwachtig aan. Wat nu? Moesten ze hem de waarheid vertellen? Straks was het een truc, en was hij helemaal niet wie hij zei dat hij was. Misschien was het wel een gevaarlijke, duistere tovenaar, die hen kwaad zou doen als hij hoorde wie ze werkelijk waren. Maar het kon natuurlijk ook gewoon écht iemand van een andere wereld zijn. Ze hadden wel meer vreemde dingen meegemaakt...

Runnet besloot de waarheid te verhullen in een leugen. Zo hoefde hij de vreemdeling niet te vertellen wie ze waren, maar kon hij eerlijk zijn over hun bestemming. En als hij met zijn leugen misschien een beetje empathie bij hem kon opwekken, zou Aiden hen misschien wel aanbieden om mee te reizen en hen de hele weg te beschermen met zijn *technologie*. Dat zou nog eens mooi zijn...

'Nou,' begon het magische wezen, 'mijn naam is, eh, Gando, en dit...' Hij wees naar Lilly. 'Dit is Gita. En samen zijn wij Gando en Gita. Wij zijn twee simpele boeren uit een afgelegen dorpje, net aan de grens. Wij verbouwen, eh, magische aardappels. De beste magische aardappels van heel Lirdeon. Wat betreft het koningshuis – daar houden we ons niet heel erg mee bezig. We zijn magische-aardappelboeren, dus het boeit ons niet. Wat ons wél boeit is de oogst, uiteraard. En die lijkt heel slecht te worden dit jaar...'

Runnet, of Gando, bestudeerde het gezicht van hun helper. Hij leek het te geloven. Logisch ook, want Runnet was een meester in dit soort dingen. Vond hij zelf.

'Gita's ouders maken zich ontzettend zorgen over die slechte oogst, dus ze hebben ons op pad gestuurd om een magisch artefact te zoeken dat er voor zorgt dat de oogst wél lukt. Het schijnt zich in een geheime tempel te bevinden, en daar zijn wij naar op zoek.'

'Ze hebben een twaalfjarig meisje weggestuurd om een magisch artefact te zoeken?' vroeg Aiden ongelovig.

'Samen met mij!' verdedigde Runnet de fictieve boeren. 'En trouwens, moet jij nodig zeggen! Je bent nauwelijks ouder dan zij, en jij reist al naar andere werelden!'

Aiden had daar eigenlijk niet zo veel tegenin te brengen, en dus zij hij alleen maar: 'Ja, daar heb je wel een punt.'

Maar Runnet wilde er alles aan doen om elk stukje twijfel te elimineren, en dus vervolgde hij: 'En haar ouders hadden geen keus! Zij moesten op de boerderij letten. Als er niemand naar het artefact op zoek ging, dan zou de hele familie verhongeren. Nu is er slechts de grote kans dat alleen ik en hun dochter omkomen. Het was de beste optie, als je erover nadenkt.'

Aiden had ongeveer honderd argumenten waarom dat niet zo was, maar die hield hij voor zich.

'Maar goed,' zei Runnet. 'Dat dus!'

Aiden was eventjes stil. Toen moest hij lachen. 'Nou Gando, een iets betere leugen had ik misschien geloofd.'

Runnet en de prinses keken hem met hun mond vol tanden aan.

'Maar,' ging Aiden rustig verder, 'jullie zullen vast een goede reden hebben om over jullie identiteiten te liegen. Het is niet erg.'

Runnet zuchtte. 'Waren het de magische aardappels?' vroeg hij. 'Dat ging iets te ver, hè? Die bestaan zeker niet?'

'Oh, jawel hoor. Zien er prachtig uit, zelfs. Ze smaken alleen verschrikkelijk... en ze groeien niet op ijswerelden.'

Runnet kon zichzelf wel voor zijn kop slaan. 'Dat had ik moeten weten! Ik weet *alles*.'

Daar moest Lilly om grinniken. 'Alles? In je dromen.'

Aiden moest ook lachen. 'Zoiets dacht ik ook al, ja.'

Runnet keek de twee verontwaardigd aan. 'Pardon?! Ik weet héél veel. Van ontzétend veel dingen!'

'Vast, Gando,' zei Aiden met een grijns. 'Ik blijf jullie wel gewoon Gando en Gita noemen, trouwens. Voor de makkelijkheid.'

Runnet bromde iets onverstaanbaars. Lilly glimlachte verlegen. 'Dat vind ik goed.'

Aidens blik werd weer wat serieuzer. 'Ik weet trouwens wel wat van leugens,' zei hij. 'En volgens mij zijn jullie echt op zoek naar een tempel, of niet? En ik geloof dat jullie mijn hulp op de weg daarnaartoe wel kunnen gebruiken.'

Runnet en Lilly keken elkaar aan. Ze voelden zich een beetje opgelaten dat hij zo door Runnets leugen heen had gekeken, én dat hij zijn achterliggende doel meteen door had gehad.

Maar Aiden vond het helemaal niet erg. 'Jullie zijn slim. Dat maakt het maken van een lange reis er een stuk makkelijker op. Is het nog ver?'

'Eh...' zei Lilly, ietwat overdonderd. 'We, eh... we denken

van wel, ja. We hebben al een heel stuk gelopen, maar we zijn er nog lang niet.'

'En is de reis gevaarlijk?'

'Ja,' zei Runnet. 'Dat kun je wel zeggen.'

Aiden knikte. 'Oké... dan denk ik dat ik mijn nieuwe bestemming heb gevonden. Een mysterieuze tempel dus. Spannend! Het krachtveld beschermt ons van de elementen, en eten en drinken heb ik genoeg. En mijn smartphone heeft nog wel meer functies, ook voor gevaarlijke situaties. Weten jullie het zeker?'

Runnet fronste. De beslissing was aan hem. Het was tegelijkertijd een moeilijke keuze en ook weer niet.

Het was een moeilijke keuze omdat, ondanks dat deze vreemdeling hun leven gered had, ze hem totaal niet kenden. Ze wisten niks van Aiden, en hij wist niks van hen. Maakte dat zijn gewilligheid hen te helpen dan juist heel genereus of heel onbetrouwbaar? Tegelijkertijd was het een hele makkelijke keuze. Het was namelijk de enige keuze waarvan ze niet zeker wisten of die zou resulteren in hun dood. Zonder hem redden ze het niet. Absoluut niet. Er wás eigenlijk geen andere optie. Vandaar dat Runnet zei: 'Als je het echt niet erg vindt, dan ontzettend graag.'

Lilly en haar magische vriend hadden niet verwacht hun reis ooit "comfortabel" te kunnen noemen. Toch was dat de juiste beschrijving voor wat nu het geval was. Reuzefijn was het niet, ze moesten nog steeds vele kilometers lopen, maar het was goed te doen en stukken beter dan voorheen. Het krachtveld dat uit Aidens smartphone kwam hield niet alleen sneeuw buiten, het hield hen ook nog eens warm. Het kampvuurhologram was niet eens nodig geweest, maar dat had Aiden neergezet omdat hij dat gezellig vond. 'Sfeer is alles,' had hij gezegd.

De elf wist de weg, of tenminste, hij wist waar de Tempel

zich *ongeveer* moest bevinden. Hij had zijn magische krachten genoeg kunnen opladen om te kunnen vliegen, al kon hij het zich nu alleen maar permitteren omdat Aiden hen hielp. Een slimmere zet zou zijn geweest om zijn magie helemaal op te sparen, maar de elf had zo'n dusdanige hekel aan lopen dat hij dat voor geen seconde overwogen had.

'Dus je weet niet écht waar de tempel zich bevindt?' vroeg Aiden op een gegeven moment. 'Alleen in welk *deel* van een *bepaald* gebied?'

'Correct,' antwoordde Runnet. 'En nee, dat klinkt niet bepaald geruststellend, dat begrijp ik, maar ik ben er van overtuigd dat we het kunnen vinden. Mijn volk heeft vele legendes over de tempel, en mijn overgrootvader is er ooit geweest. Of tenminste, dat heeft hij gezegd. Maar hij overdreef nogal vaak.'

'Zit in de familie,' fluisterde Lilly tegen Aiden, en ze moest giechelen. Lilly begon hem al iets meer te vertrouwen. Zo was ze; verlegen in het begin, maar zodra ze merkte dat iemand aardig was, kon ze al gauw met die persoon opschieten.

'Dat hoorde ik,' bromde Runnet, maar toch kon hij een klein lachje niet onderdrukken. Ook omdat hij blij was dat het zo goed ging met de prinses. Hij zou het nooit toegeven, want voor Lilly moest hij sterk blijven, maar hij was behoorlijk bang geweest de afgelopen tijd. Al snel verdween zijn glimlach weer. Hij probeerde zich er niet op te focussen, maar toch vraten schuldgevoel en boosheid aan hem. Als Aiden hen niet geholpen had, dan waren ze nu dood geweest. Hij had zijn prinses niet kunnen beschermen, en dat zou hij zichzelf nooit vergeven. Maar hij moest zijn gevoelens wegdrücken. Hij moest in het hier en nu blijven. De reis was nog steeds niet voorbij, en gevaar lag nog steeds op de loer.

Aiden nam nog een slok van zijn milkshake. Chocoladesmaak, dit keer. Ook verrukkelijk. 'Je volk?' vroeg hij. 'De *Pollinoiks*, toch? Elfjes. Ik ben wel bekend met de magische

wezens hier. Ik heb mijn research gedaan. Ik neem aan dat je niet meer bij hen woont? Of wacht, dat willen jullie natuurlijk niet vertellen. Sorry, ik ben van nature nieuwsgierig.'

Runnet zei niks. Aiden was even bang dat hij te ver was gegaan met zijn vragen en wilde zich net verontschuldigen, toen Runnet naar iets in de verte wees. 'Nou,' zei hij. 'Daar zul je ze net hebben.'

Aiden en Lilly volgden zijn vinger. Daar, nog heel ver weg, verscheen een groot, donker gebied, dat de gehele horizon in beslag nam. Het was bijna naargeestig om te zien – er ging iets akeligs van het gebied uit. Runnet had ook een onheilspellende toon in zijn stem toen hij aankondigde: 'Het Miraswoud.'

Aiden, die tot nu toe alle situaties met een vreemd soort enthousiasme getrotseerd had, keek ernstig. 'Ik neem aan dat we daar de gevaren kunnen tegenkomen waar je over sprak?'

Runnet knikte. 'Ja. De meest duistere wezens verschuilen zich tussen die bomen... en dan heb je mijn volk. Die zijn nog veel erger. De reden dat ik niet meer bij hen woon, is dat ik jaren geleden van ze ben weggevlucht.'

Aiden liet zijn milkshake zakken. 'Kom op.'

Niet alleen leek het Miraswoud eindeloos lang door te gaan, de bomen waren ook nog eens gigantisch. In de lengte en de breedte.

'Een groot, duister woud is wel een beetje een cliché,' zei Aiden. Ze waren er aangekomen, maar wachtten nog even met naar binnen gaan. Ze stonden op een paar meter afstand van de eerste bomen. Waar het woud van een verre afstand ietwat dreigend had geleken, liet het nu de rillingen over hun lijven lopen. Het voelde niet goed, echt niet goed. Aiden vervolgde: 'Maar alsnog. Het is... indrukwekkend.'

'Hoe bedoel je, een cliché?' vroeg Runnet onbegrijpend.

'Oh, heel veel werelden hebben een groot of donker

woud,' verduidelijkte Aiden zichzelf. 'Vaak ook met duistere wezens. Het is niets nieuws.'

Lilly nam diep adem. 'Dat maakt het echt niet minder eng.' Haar stem bibberde. Ze moest moed verzamelen. Het liefst had ze het woud de rug toegekeerd en nooit meer omgekeken, maar ze moesten dit doen. Zij moest dit doen. Maar de eerste stap durfde ze niet te zetten, dat zou nooit gebeuren.

'Kom op,' zei Aiden. 'Het is tijd.' Zijn stem klonk serieuzer dan ze tot nu toe gehoord hadden. 'Nachtkijkers op.'

De speciale brillen die Aiden aan hen had gegeven werden opgedaan. Het was pikkedonker tussen de bomen, en licht van de smartphone had hun positie aan elk wezen in de wijde omtrek verraden.

'Blijf achter mij,' instrueerde Aiden de twee. 'Houd elkaar goed in de gaten en pak zo nodig elkaars hand vast. Alles om elkaar niet uit het oog te verliezen.'

Hij had het niet expliciet gezegd, maar iets in zijn stem en houding deed Runnet vermoeden dat dit niet de eerste keer was dat Aiden een zeer gevaarlijke situatie tegemoet ging. Nogmaals kwam die wijsheid hier naar boven borrelen, die Runnet ook gezien had toen hij voor het eerst in de ogen van de jongen had gekeken. Alsof deze reiziger van een andere wereld de levenservaring van een 100-jarige bezat.

'Runnet, jij kent deze plaats natuurlijk het beste,' sprak Aiden, zijn gedachten onderbrekend. 'Probeer goed om je heen te kijken of je herkenningspunten ziet, ook al zei je dat je bijna niks van het woud meer weet. In je onderbewuste sla je ongemerkt toch een heleboel op. Je weet echt niets meer van waar de gevaarlijke wezens ongeveer leven?'

'Nada.'

'Fijn.'

'Hé, ik heb een trauma, ja,' zei Runnet verontwaardigd. 'Ik heb de afgelopen jaren zo hard mogelijk geprobeerd om alles over deze plek uit mijn hoofd te bannen. Het is niet mijn

schuld.'

'Dat weet ik. Grapje. Tijd om te gaan.'

Lilly pakte de hand van haar vriend vast. 'Oké,' zuchtte ze nerveus. 'Daar gaan we dan.' En ze gingen naar binnen.

2. Het Miraswoud

Als ze hun nachtkijkers niet op hadden gehad, dan had het geleken alsof ze, zodra ze de eerste paar bomen voorbij waren gelopen, opgezogen werden door de duisternis. De dichtheid van het woud stopte elk straaltje licht dat naar binnen wilde komen. Maar gelukkig hadden ze hun nachtkijkers wel op, en dat maakte alles een stuk fijner. Voor zover je je fijn kunt voelen in een duister woud vol met bloeddorstige monsters, tenminste.

Er werd niet gepraat. Als de drie al communiceerden, dan deden ze dat met zo onopvallend mogelijke handgebaren. Elk geluid kon ongewilde aandacht trekken. Helaas voor onze drie reizigers hadden ze helemaal *niets* over handgebaren afgesproken, dus dat maakte alles een stuk moeilijker.

Hun tempo van lopen was zeer traag. Dat kwam ten eerste omdat ze natuurlijk stil moesten doen, en ten tweede omdat Runnet en Lilly totaal niet bekend waren met het concept van een nachtkijker, en daar behoorlijk aan moesten wennen. Runnet vond het maar niks.

Help me, dacht hij bij zichzelf. Dit is belachelijk. Nog iets langer dit ding op m'n kop, en ik laat me straks gewillig aan stukken scheuren. Of me door mijn volk meenemen.

Hij huiverde. Nee, laat maar. Dat was een hele enge gedachte.

Niet alleen zij waren volkomen stil, ook het woud zelf maakte geen enkel geluid. Er hing een onaangename stilte tussen de bomen, een onbehaaglijk rust. Het voelde alsof er ieder moment een stiekeme, sluipende vijand tevoorschijn kon komen om hen af te maken. Soms leek er iets te bewegen, iets duisters achter de bomen, maar het beeld beperkte zich altijd tot in hun ooghoeken. Wanneer ze eenmaal goed konden kijken was er niks meer te zien. Paranoia en angst namen langzaam bezit van ze. Ze verlangden alle drie terug naar de sneeuwvlakte, hoe raar dat ook mocht klinken. Dit was

gewoonweg afschuwelijk.

Plots hield Aiden stil.

'Wa-' begon de prinses, maar Runnet was snel, en voor ze verder kon praten deed hij zijn hand voor haar mond.

Zachtjes schudde hij zijn hoofd.

Heel langzaam en heel voorzichtig maakte Aiden een handgebaar. Een gebalde vuist.

Niet praten, niet bewegen. Niet eens ademen. Gevaar.

Het was zover. Aiden reikte met zijn hand in zijn zak en met één vinger zette hij het krachtveld heel langzaam op maximale sterkte. Het werd vastgezet op zijn huidige plaats en kon nu alleen nog krimpen. Zo bleef het krachtveld op zijn sterkst.

Een minuut lang gebeurde er niks. Ze stonden daar, alle drie doodstil, met hun adem ingehouden... en toen begon het.

Een schreeuw, hoog boven hen, vanuit de bomen. Het klonk onmenselijk, onnatuurlijk. Lilly keek geschrokken naar waar de schreeuw vandaan was gekomen, maar er was niets te zien. En dat was héél verontrustend, want de nachtkijker had alle levensvormen moeten detecteren. Dus er was óf iets mis met de nachtkijkers, óf hetgeen dat de schreeuw had geproduceerd had gezorgd dat het apparaat het niet kon zien...

Een tweede schreeuw, aan de andere kant. Deze was al feller, agressiever. Toen de derde schreeuw klonk, kwam Aiden in actie: 'Allemaal naar mij!'

Zodra hij dat gezegd had, verschenen ze op de nachtkijkers. Dit was een geplande actie. Honderden waren het, honderden monsters in de bomen. Aiden bekeek ze goed – hun postuur deed hem denken aan apen die hij op Aarde had gezien. Ze waren lang en dun, en hun vacht was zo zwart als het woud zelf. Hun ogen waren groot, heel groot, en pupillen ontbraken: ze waren volledig wit. De monsters lieten een kwaadaardig gelach horen, en die had bijna iets menselijks, maar net niet helemaal. Het was het meest angstaanjagende

geluid dat Lilly en Runnet ooit gehoord hadden. De beesten genoten hiervan. Eindelijk iets nieuws om mee te spelen. En te verslinden.

De aanval begon. Met grote aantallen kwamen ze uit de hemel gevallen, maar heel gericht: op de drie reizigers af.

'Maak je zo klein mogelijk!' schreeuwde Aiden, en hij pakte Lilly en Runnet stevig vast en drukte ze dicht tegen zich aan. Ook zij waren aan het schreeuwen, maar zonder een specifieke boodschap. Al was de context van 'Aaaaaaaaaaaaaah!' vrij duidelijk: ik ben doodsbang, en ik doe het op het moment in mijn broek.

Ze zakten naar de grond en het krachtveld kromp direct met hen mee. 'Hoe kleiner het krachtveld, hoe krachtiger hij is,' legde Aiden hen uit. 'En elke beweging tast het veld aan en maakt het kwetsbaarder, dus blijf totaal stil zitten!' Dat was een nogal lastige opgave als je werd belaagd door gigantische monsters.

De aapachtige wezens gingen nu in volle aanval. Uit iedere boom leken er wel tien naar beneden te komen springen, en ze kwamen allemaal recht op hen af. In theorie moest het krachtveld ze tegenhouden...

Het eerste monster verscheen direct boven hen, met zijn grote handen en lange klauwen naar hen uitgestrekt. De endorfines die samengaan met het in de ogen kijken van de dood werden al druk door hun hersenen geproduceerd... maar het krachtveld hield stand. Het beest werd meteen keihard afgestoten door een krachtige elektrische schok. Nog meer gekrijs, maar nu van pijn. Hij botste met grote kracht tegen een van zijn soortgenoten aan en nam hem meteen mee in zijn vlucht. Twee aapachtige horrorwezens in een klap, zullen we maar zeggen. Met de volgende paar aanvallers gebeurde hetzelfde: ze konden het krachtveld niet breken.

'Het werkt!' riep Runnet vol vreugde uit. 'Ik denk niet dat ik ooit zo blij ben geweest!' Maar Aiden wist wel beter.

De wezens hadden door dat hun huidige tactiek niet werkte, en zouden het op een andere manier gaan proberen.

Het belagen stopte. Evenals het gekrijs. De ijzige stilte keerde terug, en hij was nu nog onverdraagzamer dan eerst. Nog steeds kwamen er wezens uit de bomen, maar ze lieten zich niet meer vallen – nee, ze *kropen* nu. Langzaam en kalm kwamen ze via de bomen naar beneden, zich voortbewegend op vier poten. Eenmaal op de grond sloten ze zich bij de rest aan. Het enige wat ze deden was de menselijke wezens bekijken. Verder niets. Geen intimiderend gedrag meer, ze schreeuwden of lachten niet. Niets. Ze bleven hen enkel aanstaren met die grote, zielloze witte ogen.

Lilly keek om zich heen. Hun nieuwe publiek bevond zich overal. Ergens was dit nog erger dan direct aangevallen worden, hoe gek dat ook klonk. 'Wat zijn ze aan het doen?' fluisterde ze.

'Om eerlijk te zijn... heb ik geen idee,' antwoordde Aiden. Dat was het ergste dat hij had kunnen zeggen. 'Ik dacht dat ik alle levensvormen op Lirdeon had bestudeerd, maar deze beesten... ik heb geen idee wat dit zijn, of hoe ze te werk gaan. Ze zijn aan het plannen, denk ik. Zich aan het voorbereiden op een ander soort aanval. Runnet?'

Deze schudde zijn hoofd. 'Nope. Heb deze lelijkerds ook nog nooit gezien. En toen: 'Ik hoop niet dat ze dat kunnen verstaan.'

Lilly schraapte zachtjes haar keel. 'Ik denk niet dat dat heel veel verschil zou maken, eigenlijk. Vermoorden doen ze je toch wel.'

Runnet haalde zijn schouders op. 'Ach, je weet maar nooit. Misschien maken ze mijn dood nu extra pijnlijk. Laten ze me nog wat langer lijden, of zo.'

De prinses keek hem geërgerd aan.

'Wat?' zei Runnet. 'Kan toch?'

Plotseling bewoog een van de wezens zich, en Runnet gaf een klein gillette. Het monster kwam langzaam op hen

afgelopen. Heel rustig, heel voorzichtig. Hij had duidelijk geleerd van de fouten van zijn soortgenoten. Met zijn hand tastte hij de omgeving af. Hij was op zoek naar het krachtveld.

'Eh, Aiden?' vroeg Runnet ietwat bezorgd, 'Het krachtveld doet het nog, hè?'

Logica zei van ja, maar voor de zekerheid checkte Aiden zijn smartphone toch nog maar even... hij was op 99,9%. 'Hij is niet meer op volle kracht,' deelde Aiden mee, 'maar als we stil blijven zitten moet hij iedere aanval kunnen houden. In ieder geval voor de komende twaalf uur.'

'En als deze gasten twaalf uur lang op dit ding in blijven beuken?'

'Dan hebben we vanaf nu nog twaalf uur te leven.'

'Oh, geweldig.'

Het wezen had het krachtveld bijna bereikt. De anderen letten niet eens op hem – zij hadden nog steeds alle aandacht voor hun prooien. Die keken toe hoe de verkenner zijn hand uitstreekte, en toen zachtjes het krachtveld aanraakte. Hij kreeg een kleine elektrische schok, maar daar was het wezen niet van onder de indruk. Toen ging hij op zijn achterste poten staan, hief zijn armen op, en met ontzettend veel kracht sloeg hij tegen het krachtveld aan. Dat deed meteen zijn werk, en hij werd met grote kracht naar achteren gegooid. Dit keer, echter, ving de anderen hem op. En toen begon de tweede aanval.

Er brak er een gigantisch gebrul uit en massaal stormden de monsters op het krachtveld af. Ze omringden het, zodat het van alle kanten kon worden belaagd, en ze vielen het op precies dezelfde manier aan als hun soortgenoot. Eerst leek dat onpraktisch – nu werden er simpelweg tientallen monsters tegelijkertijd weggeslingerd. Maar dat was deel van het plan. Op de achtergrond bleef er een grote groep paraat staan, ook in een cirkel, om de weggeslingerde beesten op te vangen en het daarna zelf te proberen. De eerder weggeslingerde monsters ving hen weer op, en zo herhaalde het patroon zich.

'Het zal toch niet...' fluisterde Aiden, die door begon te krijgen wat er aan de hand was. Hij checkte zijn smartphone weer. De sterkte ging nu op een veel rapper tempo omlaag. Deze nieuwe methode was zeer effectief. Met verbazing keek hij naar zijn scherm, en stiekem ook wel met een beetje bewondering. Deze wezens waren slimmer dan hij dacht.

'Houdt de verdediging het wel?' riep Runnet bezorgd toen hij Aidens reactie zag.

'Ik... ik weet het niet,' gaf deze toe. 'Het gaat wel heel snel zo...'

De monsters bleven maar komen. Met elke terugslag werden hun kreten nog luider, hun wil om de reizigers binnenin helemaal tot moes te slaan nog groter. Aiden kon alleen maar hopen dat het uithoudingsvermogen van hun belagers minder groot was dan dat van zijn technische snufje, maar ergens betwijfelde hij dat zeer...

Er waren twee opties. Optie één: de densiteit van het krachtveld weer verlagen, zodat ze het op een lopen konden zetten. Dan waren ze een stuk kwetsbaarder, maar konden ze proberen een plek te vinden om te schuilen. De kans dat dat zou lukken schatte hij echter zeer klein in. Deze monsters waren jagers en dit was hun gebied. Hen kwijtraken zou al haast onmogelijk zijn, en zelfs als dat lukte, dan zouden de wezens toch wel blijven zoeken tot ze hen weer gevonden hadden. Goed, dat was dus een nee. Dan was er optie twee. De optie waar Lilly en Runnet nog niks over wisten. Waarvan hij had gehoopt het ze niet te hoeven vertellen... maar misschien was er geen andere keuze meer. Vertrouwde hij ze genoeg? Eigenlijk niet. Hij wist niets van ze. Ze hadden gelogen over waar ze vandaan kwamen, over wie ze waren. Als hij hen zijn geheim liet zien en ze bleken kwaad in de zin te hebben... Het was een gok die hij moest wagen. Als hij het niet deed, dan was het sowieso einde verhaal. Hij nam een diepe zucht. Daar ging 'ie dan...

'POSITIES INNEMEN!'

Wat?

Iemand had geschreeuwd, maar Aiden was het niet.

'KINNEN VOORUIT!'

Aiden, die nog helemaal niks had kunnen doen, keek geschrokken om zich heen, maar hij zag alleen de monsters.

Runnets adem stakte. 'Oh nee.'

'Wat is er?' vroeg Lilly angstig.

'Oh alsjeblieft, nee,' piepte de elf zowat. 'Dat *meen* je niet.'

Hun aapachtige belagers stopten massaal met de aanval, en ook zij keken in het rond. Maar ze keken niet verbaasd. Nee, ze keken *doodsbang*.

'NOG ÉÉN DIEPE ZUCHT!' klonk de stem weer... en net toen de monsters begonnen te panikeren en weg wilden vluchten, werden ze van alle kanten aangevallen. Talloze lichtflitsen in allerlei verschillende kleuren, zoals magische aanvalsspreuken er uit zagen, kwamen recht op de wezens afgevlogen. Ze leken overal vandaan te komen: vanuit de bomen zelf, uit het duister om hen heen en zelfs uit de grond. Veel van de monsters werden direct uitgeschakeld, anderen probeerden te vluchten maar werden later alsnog geraakt. De spreuken dreven ze steeds meer bijeen, tot er nog maar een stuk of tien over waren.

Uit het duister kwam een gedaante gevlogen. De drie reizigers konden hem niet duidelijk zien, maar Runnet herkende hem meteen. 'Oom Tapper.'

Het waren de Pollinoiks. Runnets volk. Ze waren gekomen met honderden, en hun leider was niemand minder dan zijn eigen oom. Runnet mocht hem nog het minst van allemaal.

Naarmate de Pollinoiks dichterbij kwamen, zagen Aiden en Lilly steeds beter hoe erg de Pollinoik-leider eigenlijk op zijn neefje leek. Het enige verschil was zijn formaat. Tapper was een

stuk, stuk dikker. Hij was net zoals alle andere Pollinoïks gekleed in wat leek op wat aan elkaar genaaide oude doeken. De elf had een grote, bijna kinderlijke grijns op zijn gezicht, en dat verbaasde hen nogal. Ze wisten allebei dat je een boek nooit op zijn kaft moest beoordelen, maar deze man straalde één en al goedheid uit. Na Runnets verhalen hadden ze dat zeker niet verwacht.

'Zo!' schreeuwde Tapper, en hij deed zijn armen in zijn zij. Hij had een ruwe stem en een veel platter accent dan zijn neefje. Maar hij klonk niet agressief, nee, integendeel. Hij klonk juist heel sympathiek. 'Weer een beetje onschuldige wandelaars aan het bang maken? Foei, beessies. Foei!' Gevolgd door een bulderende lach.

Runnet masseerde zijn tempels. *Rustig blijven, rustig blijven...*

Een paar van de ingesloten monsters gaven een waarschuwend gegrom, maar hij was er niet van onder de indruk. Inmiddels waren er nog meer elven verschenen, en nu waren de beesten echt omsingeld. 'Doe normaal, gekken. Wij zijn sterker, en jullie kunnen geen kant op.'

Een van de monsters kon het absoluut niet hebben dat hij niet, zoals hij gewend was, doodeng werd gevonden, dus besloot hij tegen alle rationaliteit in om de elf aan te vallen. Dat had hij beter niet kunnen doen. Ongelofelijk snel had Tapper een spreuk op hem afgevuurd, en na één korte schreeuw was het wezen vernietigd. In rook opgegaan. Tappers blik verhardde, en hij richtte zich tot de andere aapachtige beesten. 'Jullie - wegwezen. En laat vreemdelingen in het vervolg met rust, begrepen?'

Een direct antwoord gaven ze niet, maar de snelheid waarmee ze wegrenden zei genoeg. Ze zouden dit niet snel weer doen.

Tapper knipte met zijn vingers, en plots begonnen een aantal bomen om hen heen licht te geven. Het duistere woud

was ineens niet zo duister meer.

De reizigers deden hun nachtkijkers af, maar Aiden fluisterde: 'Hou ze paraat. Als ze straks het licht plots uit doen en ons aanvallen, dan zijn we blind en is het einde verhaal.'

Runnet keek hem aan alsof hij gek was. 'Aanvallen?' vroeg hij verbaasd, en hij praatte wel hardop, dus iedereen kon hem horen. 'Waar heb je het over? Mijn volk bestaat uit de grootste softies die er bestaan!'

'Maar...' zei Aiden stomverbaasd, 'je zei dat jouw volk...' Hij keek even naar de Pollinoiks, die het hele gesprek met een grote interesse leken te volgen. Hij vervolgde, fluisterend: '...heel erg duister en gemeen was...'

Runnet keek hem even ongelovig aan, maar toen barstte hij in lachen uit. En hij niet alleen. Ook de honderden andere Pollinoiks leken zijn woorden het grappigste te vinden wat ze ooit gehoord hadden. Aiden snapte er helemaal niets meer van en even dacht hij dat hij gek geworden was, maar toen zag hij dat ook Lilly totaal verbijsterd keek. 'Maar dat is toch zo!' zei deze, duidelijk gefrustreerd. 'Dat heb je nog tegen mij gezegd! Dat ze de meest verschrikkelijke wezens waren die er bestaan! Daarom ben je van ze weggevlucht!'

Runnet was nog steeds aan het gieren, evenals zijn volk, maar het lukte hem te kalmeren. 'Oh, wauw,' zei hij, en hij moest een traantje wegpinken. 'Mijn volk duister en gemeen. Dat is echt het grappigste wat ik ooit gehoord heb.'

Tapper grinnikte ook nog even na. 'Mee eens.'

'Oké,' zei Aiden. 'Ik heb duidelijk iets gemist. Je zei toch dat je ze verschrikkelijk vond? Dat ze nog erger waren dan alle duistere wezens in het Miraswoud?'

Runnet knikte hevig. 'Ja, ik vind ze ook verschrikkelijk! Oom, dat weet jij wel.'

'Jup,' zei deze.

'En ik vind ze ook erger dan alle duistere wezens in het Miraswoud bij elkaar. Ook dat weet Tapper.'

'Dat liet hij ons meerdere keren per dag weten.'

'Maar *duister of gemeen*? Ab-so-luut niet.'

Lilly en Aiden snapten er nog steeds niet veel van. 'Maar waarom vind je ze dan zo verschrikkelijk?' vroeg Lilly. 'Wat is er dan zo erg aan ze?'

'Ze zijn... te vrolijk.'

'...Wat?'

'Te vrolijk. Ze zijn te vrolijk. Kijk dan.' Hij gebaarde naar een paar elven die elkaar lachend achterna aan het zitten waren. Een van hen rende per ongeluk tegen een boom aan, wat resulteerde in opnieuw een gigantische lachbui van tientallen Pollinoïks.

'Verschrikkelijk,' zei Runnet. 'Absoluut verschrikkelijk.'

Aiden en Lilly keken hem aan alsof hij gek was.

'Ja, wat?' zei de elf. 'Dat vinden jullie misschien geen gegronde reden om hier duizenden kilometers vandaan te gaan wonen, maar ik wel.'

Tapper moest lachen. 'Runnet is altijd al een beetje een chagrijn geweest! Ach, zo hebben we allemaal wel wat. We zijn in ieder geval heel blij dat je er weer bent, neef. We hebben je gemist! En wat superleuk dat je die rode muts nog hebt, trouwens! Hij staat wel een beetje scheef.' En toen, tegen Lilly en Aiden: 'Die heeft zijn grootmoeder voor hem gemaakt toen hij klein was, wisten jullie dat?'

'Houd je mond,' mompelde Runnet, en hij zette de muts weer recht.

Tapper keerde zich tot zijn volk. 'Allemaal één hoeraatje voor de terugkeer van Runnet!'

'*HOERA!*' riepen de elven massaal. Gevolgd door een groot gejuich.

'Help me,' kreunde Runnet.

Het kamp van de Pollinoïks lag niet ver weg. Gelukkig maar, want dat was de reden dat ze hen zo snel hadden kunnen

redden. De woonplaats van de elven was groot maar simpel. Het werd omgeven door een grote houten muur, inclusief torens met wachters, en die konden hun soortgenoten al van mijlenver horen aankomen gezien het eindeloze aantal liedjes dat ze onderweg aan het zingen waren. Runnet moest bijna huilen. Lilly en Aiden vonden het geweldig.

Het kamp zelf bestond uit meerdere huisjes, ook van hout, die allemaal om een soort pleintje heen waren gebouwd, waar een grote vuurplaats stond.

'Daar gaan we straks een groot feest houden!' had Tapper aangekondigd toen hij Aiden en Lilly over het kamp vertelde. Gevolgd door nog meer gejuich van de Pollinoiks.

'Oh ja,' had Runnet gezucht met pijn in zijn stem. 'De feestjes...'

En nu zaten ze met een groep rond het kampvuur. Een echt kampvuur, dit keer. Ze hadden die van Aidens smartphone niet eens kunnen gebruiken, aangezien de elven totaal gefascineerd waren met het stukje technologie. Iedereen wilde het bekijken, en de chocolademelk proeven. Het drankje was een groot succes – dat hadden Runnet en zijn volk dan wel weer gemeen. Nu ging het dingetje dus het hele kamp rond, maar het was goed te lokaliseren door de verraste schreeuwen van de wezentjes als ze voor het eerst de heerlijke smaak van chocolademelk ervoeren.

Het was maar een klein groepje dat rond het vuur zat, want de meeste elven waren aan het dansen, en het hele kamp gold als de dansvloer. De wachters in de torens stonden nog steeds op hun post, maar ze hadden allerlei verschillende instrumenten tevoorschijn gehaald en verzorgden nu de muziek. Die was vrolijk en snel en galmde over het gehele kamp en waarschijnlijk ver daarbuiten. Maar niemand leek zich zorgen te maken over de duistere wezens die het misschien konden horen.

'Die blijven wel weg,' zei Tapper. 'Wij zijn met veel, en we

bezitten allemaal magie. Ze weten dat ze geen schijn van kans maken.'

Verder waren er ook elven aan het kaarten op de daarvoor bedoelde stenen tafels op het plein, omringd door toekijkers. Aiden en Lilly vonden het geweldig en keken met een grote grijns naar alles wat er aan de hand was. Dit was heel wat anders dan overleven in een sneeuwvlakte en aangevallen worden door monsters. Voor Lilly was dit de eerste keer in maanden dat ze zich echt weer een beetje vrolijk voelde. Ook Runnet merkte dat, en hoe moeilijk hij het ook vond, hij had al een tijdje niet meer geklaagd, en hij probeerde zelfs mee te lachen met de groep. Allemaal voor haar. Als Lilly gelukkig was, was hij gelukkig.

Tapper kwam naast de reizigers zitten met drie grote bekertjes in zijn hand, die tot de rand waren gevuld met een oranje vloeistof. 'Zo!' riep hij vrolijk. 'Echte kappelmappelsap. Een specialiteit enkel te vinden in ons woud.' Hij deelde de bekers uit. 'Stúkken lekkerder dan chocolademelk, als je het mij vraagt,' zei hij. 'Al zijn de meesten het daar niet mee eens, zo te merken. Maar hé, ik ben ouderwets.'

Lilly rook aan het drankje. Het was het meest verschrikkelijke dat ze ooit geroken had. Maar letterlijk. Ze ging bijna over haar nek. Aan de hoestbui te horen die Aiden kreeg toen hij hetzelfde deed, deelde hij haar mening. Lilly keek even naar Tapper, die haar met een enthousiaste en afwachtende blik aankeek.

Als ik dit drink ga ik dood, dacht Lilly. Dan heb ik een aanval overleefd van verschrikkelijke monsters, maar sterf ik aan kappelmappelsap.

Wat moest ze nu doen? Ze durfde echt niet te zeggen dat ze het smerig vond, ze was hier te gast!

'Dit is werkelijk het meest smerige wat ik ooit heb gedronken,' zei Aiden, die al een slok had genomen. 'Sorry, Tapper.'

Tapper haalde zijn schouders op. 'Maakt helemaal niet uit, jongen! Ik denk dat Runnet...'

Voor hij zijn zin had kunnen afmaken had Runnet de beker al uit Aidens handen gegrist en in één keer leeggedronken. 'HEERLIJK!' schreeuwde hij uit. 'Kappelmappelsap, geweldig! Het enige wat ik echt gemist heb, hier.' Hij keek naar de beker in Lilly's hand. Hij maakte een "drink je dat nog op?" gebaar.

'Eh...' zei Lilly, en ze keek even snel naar Tapper. 'Neem maar, ik heb niet zo'n dorst...' En ook haar beker werd weggegrist. *Godzijdank*.

'Maar goed,' begon Tapper, en hij ging op het randje van de stronk zitten waar ze met zijn allen op gezeteld waren. 'Lilly, Runnet! Vertel eens wat de toekomstige koningin van het Koninkrijk en haar beste vriend, *mijn* kleine neefje, hier doen! En hoe is het eigenlijk met jullie?'

...Oh.

Lilly's en Runnets harten stopten er zo'n beetje mee. Ze waren *totaal* vergeten dat iedereen hier hun geheim zomaar aan Aiden kon vertellen. En nu hadden ze geen idee wat ze moesten zeggen.

Aiden had dat wel. '*Dat* verborgen jullie dus!' zei hij lachend. 'Het geheim van Gando en Gita de magische-aardappelboeren is eindelijk uit. En ik had het dus wel mis! Het was een prinses, geen prins! Prinses Lilly!'

Tapper keek doodsbang naar zijn neefje en de prinses. 'Oh god, sorry, sorry sorry sorry! Ik wist niet dat jullie dat geheim hielden!'

Runnet wilde hem net de huid vol schelden, toen Lilly zei: 'Het maakt niet uit hoor, Tapper.' Ze lachte naar hem met haar altijd wat verlegen glimlach. 'Dat kon je ook niet weten. En ik vond eigenlijk al dat we het aan hem moesten vertellen. Hij heeft ons zo geholpen.'

Tapper zuchtte van opluchting. 'Oh, godzijdank.'

Runnet wist het niet zo zeker. 'Het kan nog steeds een gevaarlijke gek zijn, prinses. Je moet niet zo snel mensen vertrouwen. Niet gemeen bedoeld hoor, Aiden.'

Aiden haalde zijn schouders op. 'Maakt niet uit hoor. Het is begrijpelijk.'

Lilly richtte zich tot de vreemdeling. 'Sorry Aiden, maar nu snap je wel waarom we het geheim moesten houden.'

Aiden knikte hevig. 'Ja, ik ben het er helemaal mee eens! Dat is absoluut niet iets wat je zomaar aan iedereen moet vertellen. Maar nu...' Hij maakte even een kleine buiging met zijn hoofd. 'Het is een *eer* om u te mogen ontmoeten, prinses. En jou natuurlijk, *Runnet*.'

De allang weer afgeleide Runnet - hij propte op het moment een groot stuk gebraden vlees in één keer in zijn mond - stak zijn duim op. 'Iw goew hoow! Shelfde.'

De prinses maakte een buiginkje naar Aiden terug. 'Insgelijks.'

Tapper richtte zich tot Aiden. 'Maar wie ben jij dan, als ik vragen mag? Ik dacht dat je een lakei was, of verre familie van Lilly. Maar nee dus?'

Aiden schudde zijn hoofd. 'Nope! Geen van beiden. Zéker geen familie – dan zou ik van adel zijn! Al ben ik wel koning geweest ooit, van... ongeveer dertig rijken tegelijk. Ging een soort van per ongeluk. Duurde ook maar een dag. Lang verhaal. Maar goed, ik teleporteerde naar Lirdeon, en toen kwam ik uw neefje en Lilly tegen. Ze vroren bijna dood in een sneeuwstorm, maar met het apparaatje dat uw volk zo leuk vindt heb ik ze geholpen.'

'Ja, cool hè, oom, die smartphone?' zei Runnet smakkend. 'Het is geen magie trouwens, maar *technologie*. Aiden is van een andere wereld, en daar hebben ze allemaal van dat soort dingen. Hij heeft er onze levens mee gered.'

Het was allemaal ietwat moeilijk te volgen, maar Tapper begreep het voor het grootste gedeelte wel. 'Eh...' zei hij. 'Oké...